

Απάντηση σε όσους πληρωμένους παρωπιδιασμένους πανίβλακες διαδίδουν μετά μανίας ότι ο χριστιανισμός διέσωσε τον Ελληνισμό και τον Ελληνικό Πολιτισμό.

Τον Ελληνισμό και τον Πολιτισμό της Ελλάδας, εκτός από τους ίδιους τους Έλληνες με τίμημα την ζωή τους, τον διέσωσαν οι ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ φυγαδεύοντας από τους χριστιανούς χιλιάδες αρχαιο-Ελληνικές συγγραφές, που δεν θα τις γνωρίζαμε σήμερα εάν δεν υπήρχαν εκείνοι.

Το δίκιο έχει ιδιοκτήτη και πρέπει να δίνεται ΠΑΝΤΟΥ και ΠΑΝΤΑ, σε όποιον του ανήκει.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ. ☺

Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Ελλάδα κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, η Ιερά Επιστοασία ζήτησε από το Χίτλερ να λάβει την Αθωνική Πολιτεία υπό την προσωπική προστασία του και εκείνος συμφώνησε. Έτσι οι Γερμανοί και Βούλγαροι κατακτητές δεν ενόχλησαν τις Μονές.

Ο απλός πολίτης υπέφερε από πείνα κι αρρώστιες αλλά οι μοναχοί ζούσαν ζωή χαρισάμενη. Δεν τους ενδιέφερε ο πλησίον τους επειδή για εκείνους δεν υπάρχει «πλησίον» παρά μόνον «εαυτός».

Μετά διαπραγματεύτηκαν και με το ΚΚΕ για να διατηρήσουν την αυτονομία τους σε περίπτωση που κέρδιζαν οι κομμουνιστές στον Εμφύλιο. Ήταν έτοιμοι να συνεργαστούν με όλους. Αφότου είχαν αποσυρθεί οι Γερμανοί, ο Άθως παρέμεινε για μικρό χρονικό διάστημα κάτω από την εξουσία των ανταρτικών ομάδων, προτού αναλάβουν οι ελληνικές αρχές. Η μόνιμη πολιτική του Αγίου Όρους είναι να κρατήσει τα προνόμια και τα λεφτά του. Μεγάλη μερίδα της κοινής γνώμης δεν τα γνωρίζει αυτά, είναι απληροφόρητη και οι πολιτικοί δεν τολμούν να τα πουν. Ακόμη και του ΚΚΕ δεν τολμούν να κηρύξουν πόλεμο ενάντια στο Άγιο Όρος. Το «Σπίτι του Λαού» στον Περισσό χτίστηκε κι εν μέρει με λεφτά που έδωσαν οι μοναχοί. (Δωροδοκία ή Λάδωμα το λένε τώρα;)

Το 1963, όταν γιορτάστηκε η Χιλιετηρίδα από την εγκαθίδρυση της οργανωμένης μοναστικής ζωής από τον Άγιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη, η λειψανδρία ήταν τέτοια, που οι εορτασμοί έγιναν υπό διάχυτη απαισιοδοξία για το μέλλον. Το εορταστικό τυπικό χαρακτηρίστηκε από μερικούς ως κηδεία του Όρους.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '70 μια νέα αναγέννηση του Άθωνα παρατηρήθηκε. Πολλοί νέοι, συχνά κάτοχοι ενός ή περισσότερων πανεπιστημιακών τίτλων, έρχονταν στο Αγιώνυμο Όρος του Άθωνα αποζητώντας την ασκητική ζωή. (κι ερωτώ: Πώς γίνεται να τρώει κανείς τα χρόνια του στα πανεπιστήμια και να καταλήγει καλόγερος; Κάτι βρωμάει)

Την προδοσία ουδείς εμίσησε....

Οι μονές του Αγίου όρους απορροφούν κονδύλια της «αιρετικής» Δύσης, τα οποία προέρχονται και από φορολόγηση γυναικών, αλλά δεν επιτρέπουν στις τελευταίες να πατήσουν το πόδι τους σε εδάφη που δεν τους ανήκουν και τα οποία ποτέ δεν υπερασπίστηκαν έναντι οποιουδήποτε κατακτητή. Πάνια αρχή τους ήταν η προδοτική συναλλαγή με κάθε εξουσία.

Σε πολλά σουλτανικά φερμάνια που σώζονται στα μοναστήρια γράφεται:

«Επειδή οι Αγιορείται προ των άλλων ραγιάδων εδέχθησαν την υπηκοότητα και απέκτησαν την ασυδοσίαν...».

Οι Αθωνίτες, βλέποντας την πτώση της Πόλης, έστειλαν αντιπροσωπεία στον Σουλτάνο Ορχάν, «προφητεύοντας» την τουρκική κατάκτηση, **δηλώνοντας υποταγή.** Ο περιηγητής R. Walpole είδε στις Καρυές στις αρχές του 19ου αι. το σχετικό φερμάνι.

Ανανέωση των προνομίων πέτυχαν το 1430 στέλνοντας πρεσβεία στον Μουράτ Β.

Το 1453 ζήτησαν και πήραν προστασία από τον Μωάμεθ τον Πορθητή.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η στάση του Αγίου Όρους και κατά την Επανάσταση του 1821.

«Μετά την Ελληνική Επανάσταση του 1821 και λόγω της ενεργού συμμετοχής σ' αυτή του Ελληνικού Ορθοδόξου Χριστιανικού κλήρου αλλά και των μοναχών του Αγίου Όρους οι Τούρκοι κατεπάτησαν προς καιρόν βιαίως την ιδιοκτησία της λίμνης «Μπουρού» (Βιστωνίδα), κυριότητος της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου, πάντοτε όμως η ιερά Μονή παρέμενε κυρία ταύτης, των νησίδων και των περι αυτήν εκτάσεων».

Το αντιφατικό αυτό παράθεμα κρύβει τη θλιβερή αλήθεια για τη στάση του Αγίου Όρους την κρίσιμη περίοδο της Επανάστασης, όταν οι παραδόπιστοι ηγούμενοι έφτασαν στο σημείο να προδώσουν τον αγώνα.

Πρόκειται για ιστορικό γεγονός, το οποίο καταγράφει με διακριτικότητα ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, ο οποίος αναφέρει ότι ο πασάς της Θεσσαλονίκης «κατέπεισε τας μονάς να παραδοθώσιν» και παρατηρεί με σημασία ότι «αι μοναί αύται ούτε προθυμίαν (για τον αγώνα) ούτε καρτερίαν ικανήν έδειξαν» («Ιστορία του Ελληνικού Έθνους», εκδ. Ελευθερουδάκη, τ. 6ος, σ. 61).

Στην υπόθεση αναφέρεται αναλυτικά ο Διονύσιος Κόκκινος, ο οποίος δεν μπορεί να κατηγορηθεί για μεροληψία εις βάρος των μονών. Στον δεύτερο τόμο του κλασικού του έργου «Η Ελληνική Επανάστασις» (εκδ. Μέλισσα, 1957), βραβευμένου από την Ακαδημία Αθηνών, αναφέρεται στην **απροθυμία** των Αγιορειτών να συνδράμουν τον αγώνα: **«Αι μοναί, πλην των ακινήτων περιουσιών των, κατείχαν όχι μόνο χρήματα, αλλά και θησαυρούς ανεκτιμήτους από αφιερώματα χρυσά και αργυρά και κοσμήματα με πολυτίμους λίθους συσσωρευμένα εκεί από αιώνων. Επρόκειτο περι ανυπολογίστου πλούτου».**

Μάταια ο Υψηλάντης τούς ζητούσε με αυστηρό ύφος να ενισχύσουν «με σώματα και με χρήματα» τον αγώνα που είχε ξεσπάσει στην περιοχή της Χαλκιδικής, με επικεφαλής τον Εμμανουήλ Παπά. Όπως αναφέρει ο Κόκκινος, «οι καλόγηροι δεν εννοούσαν να θίξουν **ούτε τα χρήματα των μονών ούτε τα εκ χρυσού και αργύρου** νεώτερα αφιερώματα που δεν είχαν την σημασίαν ιστορικών κειμηλίων και τα οποία αποτελούσαν **ολόκληρον θησαυρόν, ικανόν ν' αποβή πηγή ενισχύσεως σοβαράς όχι μόνο του μακεδονικού, αλλά και του όλου αγώνος».**

Είναι απολύτως ενδεικτική για την κατάσταση η επιστολή που απηύθυνε στις 19 Ιουνίου 1821 ο οπλαρχηγός Ρήγας Μάνθος προς τον Παπά: «Μα τι να κάμη κανείς την μικρολογίαν των Αγίων Πατέρων. Αυτή η συγερά ανελευθεριότης και μικροπρέπεια αυτών μάς εμπόδισεν από πολλά ωφέλιμα και από πολλά αναγκαία. Άμποτε να μεταβάλει ο αναλλοίωτος Θεός την διάθεσίν των, να τους αποδείξη ευσπλάχνους, κριτικούς, γενναίους και ελευθερίους και με δόκιμον νουν. [...] Πλην κανένα γενναίον δεν εύρον εις αυτούς παρά μίαν επίπλαστον πολιτικαν. [...] **Φροντίζουν μόνο διά την ασφάλειαν των ιδίων.** [...] Φοβούμαι μήπως ο λαός από την πείναν και τας πολλάς θλίψεις του εφορμήση εναντίον των και δεν δυνηθώμεν ν' απαντήσωμεν εις την ορμήν των».

Στα τέλη Ιουνίου οι Αγιορείτες αντιλήφθηκαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν οι ίδιοι και κάλεσαν με επιστολή τους τον Παπά να υπερασπιστεί το Άγιον Όρος. Ήταν όμως αργά. Όταν μάλιστα εκστράτευσε στη Χαλκιδική για να καταπνίξει την επανάσταση ο Αβδούλ Αμπούδ, οι Αγιορείτες ήταν έτοιμοι να του προσφέρουν γην και ύδωρ. «Οι καλόγηροι», γράφει ο Κόκκινος, «οι εξ αρχής δυσφορούντες διά το ζήτημα των δαπανών, συνηθισμένοι πάντοτε να **δέχονται προσφοράς και από τους πτωχοτέρους** πιστούς, **χωρίς αυτοί να προσφέρουν ποτέ τίποτα**, δεν είχαν συγκινηθή ούτε από τας αυστηράς απαντήσεις του Υψηλάντη και της Υδρας και των Ψαρών προς τας πτωχοπροδρομικές εκκλήσεις των, ούτε αντελήφθησαν την υποχρέωσίν των, όταν ήλθε η κρισιμωτάτη ώρα της εξαντλήσεως του Παπά και του εκ των Τούρκων κινδύνου. Ο πατριωτισμός των είχε σταματήσει προ της θυσίας των χρημάτων των μονών, τα οποία επί τέλους παρέμεναν νεκρά εις τα χρηματοκιβώτια και άχρηστα εις την κοινωνικήν οικονομίαν και ο πρώτος ενθουσιασμός

των διά τον Παπάν μετεβλήθη εις εχθρότητα. Αντί να ενισχύσουν τον ηρωικόν αρχηγόν εις τας τελευταίας αγωνιώδεις προσπάθειάς του, συνεσπειρώθησαν περί τας μονάς των και τον κατηρώντο ως υποκινητήν της επαναστάσεως και υπεύθυνον του κακού».

Μοναδική εξαίρεση ο ηγούμενος Ιωακείμ τής (πάντα ξεχωριστής) Μονής Εσφιγμένου, που είχε μνηθεί στη Φιλική Εταιρεία και πρόσφερε καταφύγιο στον Παπά και τους πολεμιστές του. Ομως στις 11 Νοεμβρίου 1921 μαζεύτηκαν οι ηγούμενοι των άλλων 19 μονών και ζήτησαν με επιστολή να παραδοθεί ο Παπάς στους Τούρκους και όσοι μοναχοί τον ακολουθούν «να επιστρέψουν στα κελιά τους».

«Η πράξις αυτή», καταλήγει ο Κόκκινος, «δεν είχε δικαιολογίαν και όλα τα καθηγιασμένα ύδατα του Αγίου Όρους δεν είναι δυνατόν ν' αποπλύνουν από αυτό το αίσχος τους δεκαεννέα ηγούμενους που υπέγραψαν την άνω επιστολήν, διά της οποίας έσπευδαν να παραδώσουν εις τον πασάν ένα θύμα τόσης περιωπής διά να μετριάσουν τους άλλους όρους της υποταγής και κυρίως τον αφορώντα την χρηματικήν αποζημίωσιν».

Το συμπέρασμα του ιστορικού είναι ότι «η αλήθεια διά την διαγωγήν των καλογήρων εκείνων είναι πολύ θλιβερά. Ανίκανοι να αισθανθούν κατ' αρχάς την ανάγκην γενναίας προσφοράς διά τον αγώνα, που τον ήθελαν, αλλά με θυσίας των άλλων, έφθασαν εις την ατολίαν, εκύλισαν εις την ανανδρίαν και κατήντησαν ικανοί διά την χειροτέραν προδοσίαν. Εδέχθησαν να παραδώσουν εις τον εχθρόν ως πρωταίτιον της επαναστάσεως τον Εμμανουήλ Παπάν, τον οποίον προ ολίγων μηνών είχαν ανακηρύξει προστάτην και αρχηγόν της Μακεδονίας αυτοί οι ίδιοι, χωρίς να αγνοούν ότι η τοιαύτη παράδοσις του ήτο ταυτόσημος με παράδοσιν προς θάνατον».

Τελικά ο Εμμανουήλ Παπάς κατόρθωσε να διαφύγει «καταδιωκόμενος από Τούρκους και Έλληνες», όπως αναφέρει ο ιστορικός, αλλά εξαντλημένος από τις κακουχίες πέθανε στο καράβι που τον μετέφερε στην επαναστατημένη Ύδρα.

Σ' αυτή την ανοιχτή προδοσία στηρίζονται λοιπόν τα δικαιώματα της Μονής Βατοπεδίου και των άλλων αγιορείτικων μονών από την περίοδο της Τουρκοκρατίας. Πάει πολύ να επικαλούνται αυτή τη θλιβερή ιστορία ακόμα και σήμερα οι συντάκτες των διαβόητων συμβολαίων ως τίτλο κυριότητας για τη λίμνη Βιστονίδα.

Στις 26 Απριλίου του 1941, οι μονές του Άθω με εικοσασφράγιστη επιστολή τους προς τον Χίτλερ, ζήτησαν την προστασία του, πετυχαίνοντας να μπει φρουρά στην Ουρανούπολη, η οποία απαγόρευε σε οποιονδήποτε Γερμανό να πατήσει στο Όρος:

Εν Αγίω Όρει τη 13/26 Απριλίου 1941

Προς την Αυτού Εξοχότητα τον Αρχικαγκελλάριον του **ενδόξου** Γερμανικού Κράτους Κύριον **Αδόλφον Χίτλερ** Εις Βερολίνον.

Εξοχότατε,

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπρόσωποι των Είκοσιν Ιερών Βασιλικών Πατριαρχικών καί Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Όρους Άθω, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν ν' απευθυνθώμεν προς την Υμετέραν Εξοχότητα καί παρακαλέσωμεν Αυτήν θερμώς, όπως, ευαρεστημένη, αναλάβη υπό την Υψηλήν προσωπικήν Αυτής προστασίαν καί κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου Ηγούμενοι καί αντιπρόσωποι τυγχάνομεν,

διαδεχομένη εν τούτω τους ιδρυτάς καί Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορας καί διαδόχους τούτων.

Το Αυτονομιακόν τούτο πολίτευμα περιεθριγκώθη δι' αλληπαλλήλων τυπικών καί Χρυσοβούλων των ιδρυτών καί ευεργετών των Ιερών μονών Βυζαντινών Αυτοκρατόρων Βασιλείου του Μακεδόνο(882), Ιωάννου Τσιμισκή(972), Κωνσταντίνου Μονομάχου(1046), Στεφάνου Δουσάν(1346) καί άλλων Σλαύων, Ουγγροβλάχων Ηγεμόνων καί των μετέπειτα Σουλτανικών Φιρμανίων τελευταίως δε υπό του Καταστατικού Χάρτου του 1926, ούτινος

δύο αντίτυπα εσωκλείομεν.

Το ουτωσί καθιερωθέν προνομιακόν και αυτοδιοίκητον καθεστώς του Ιερού τούτου Τόπου, αποτελέσαν αντικείμενον συζητήσεων και επικυρώσεων διαφόρων διεθνών συνθηκών περιεθριγκώθη τέλος, διά του 62ου άρθρου της Βερολινείου συνθήκης του έτους 1878, έχοντας ούτω, οι μοναχοί του Όρους Άθω οθενδήποτε και αν κατάγονται θα διατηρήσωσι τά κτήματα και τα πρότερα αυτών δικαιώματα και θ' απολαύωσιν, άνευ ουδεμιάς εξαιρέσεως, πλήρους ισότητος δικαιωμάτων και προνομίων.

Παρακαλούμεν και ικετεύομεν θερμώς την Υμετέραν Εξοχότητα όπως αναλάβη υπό την υψηλήν προστασίαν και κηδεμονίαν Αυτής. Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των Κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδιάς ικετεύοντες, όπως επιδαφιλεύση τη Υμετέρα Εξοχότητι υγιάν και μακροημέρευσιν επ' αγαθώ του ενδόξου Γερμανικού Έθνους.

Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως...

Με γράμμα του στον «Δαυλό» (τ. 251, 11. '02), ο τ. δημοτικός σύμβουλος της Αθήνας γνωστός συγγραφέας και θεολόγος Γ. Μουστάκης αποκαλύπτει συγχαρητήρια επιστολή προς τον Χίτλερ της Ιεράς Επιστασίας των 20 εκλεγμένων αντιπροσώπων των αγιορείτικων μονών, με αφορμή την πτώση του Ζιτομίρ, σοβιετικού οχυρού στην Ουκρανία, στα χέρια των Ναζιστών:

...Αγαλλόμενοι κραυγάζομεν εν θαυμασμό: Έπεσεν το Ζιτομίρ και εσώθη η Χριστιανοσύνη... Κύριος ο Θεός κρατύνη την υμετέραν εξουσίαν εις έτη πλείστα...

Στις 7.6.'44 δημοσιεύτηκε στο «Ελεύθερον Βήμα» είδηση στην οποία εξαίρεται η άριστη συνεργασία που είχαν με τους αγιορείτες ηγουμένους οι γερμανικές αρχές και αναφέρεται πως οι μονές δεν πείνασαν **«χάρις εις τας μεγάλας εισαγωγάς τροφίμων εκ μέρους του Γερμανικού στρατού εις το Όρος...»**.

Είναι ενδεικτική η γνώμη ενός μοναχού για τις αγωνίστριες του Δημοκρατικού Στρατού που κατέφυγαν στο όρος:

..Η συμμορία αυτή είχε μεθ' εαυτής και δεκάδα των θλιβερών εκείνων γυναικών, τα οποία αποπτύσαντα πάντα χαλινόν αιδούς... Δυστυχής ελληνική φυλή που σε κατήντησεν η πανούκλα του Βορρά...

(Καραγιάννη Γιώργου «Εκκλησία και Κράτος. 1833-1977...». Εκδ. «Το Ποντίκι», 1997).

Το καλοκαίρι του '44 κατέφυγαν στη μονή Εσφιγμένου γυναικόπαιδα της Ιερισσού για να γλιτώσουν από τα Τάγματα Ασφαλείας. Ο εκπρόσωπος της Ι. Κοινότητας ζήτησε να φύγουν. Ήταν τυχερές, αφού παλιότερα όπως άκουσε ο Άγγλος περιηγητής συνταγματάρχης Leake, **γυναίκες που πάτησαν στο απαγορευμένο βουνό, θανατώθηκαν αμέσως.**

Στις 7.6.'44 δημοσιεύτηκε στο λογοκριμένο «Ελεύθερον Βήμα» είδηση στην οποία εξαίρεται η άριστη συνεργασία που είχαν με τους αγιορείτες ηγουμένους οι γερμανικές αρχές και αναφέρεται πως οι μονές **δεν πείνασαν** «χάρις εις τας μεγάλας εισαγωγάς τροφίμων εκ μέρους του Γερμανικού στρατού εις το Όρος...». Σήμερα ο πολυγραφότατος αγιορείτης Μιχαήλ Χατζηαντωνίου που έφυγε από τον Άθω, εξηγεί:

«Από την επίσημη αρχή του Αγίου Όρους, ο Χίτλερ θεωρήθηκε φιλόθεος, αφού κατέτρεχε κι εξόντωνε τους Εβραίους». Ο ίδιος αποκαλύπτει: «Επί πολλά χρόνια στην πανήγυρη μοναστηριού δημιουργείτο μεγάλο πρόβλημα διότι στο αρχονταρίκι υπήρχε τεράστια φωτογραφία του Μεταξά. Στις ενστάσεις πολλών επισκεπτών, ότι πρέπει να τον βγάλουν από εκεί οι μοναχοί απαντούσαν: **“Αυτός έσωσε την Ελλάδα και ξάφρισε τους κομμουνιστές!...υπηρέτησε τον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό!”**»

Ο ηγούμενος της ρωσικής μονής Παντελεήμονος Βασίλειος Κριβοσέιν, συγγραφέας της «μυστικής διδασκαλίας του Γρ. Παλαμά», κάλεσε τους Γερμανούς να διώξουν τις ικέτιδες,

αλλά συνάντησε την αντίδραση των υπολοίπων μοναχών. Ο καλόγερος ήθελε να είναι πιστός στο Τυπικό που περιέχεται στον βίο του Αγ. Αθανασίου Μετεώρων, που ορίζει να μην δίνεται τροφή σε γυναίκα που παραβίασε το άβατο **«κάν συμβεί υπό λιμού αποθανείν»**.

Ο Βασίλειος που όπως όλοι οι Σλάβοι αγιορείτες επιδίωκε την διεθνοποίηση του όρους (είχαν στείλει σχετικό υπόμνημα στο Βερολίνο), καταδικάστηκε ερήμην για δοσιλογισμό σε διετή φυλάκιση το 1947 και αργότερα προήχθη σε αρχιεπίσκοπο Βρυξελλών της εξόριστης (φιλοναζιστικής) ρωσικής Εκκλησίας. Στην καταδικαστική απόφαση αναφέρεται πως «ικανοποιεί κατά συρροήν...όλας τας ορέξεις των κατακτητών» χαρίζοντάς τους λειτουργικά κειμήλια (Γ. Μουστάκης, «Δαυλός» Απριλίου '03).

Το σκάνδαλο της Μονής Βατοπεδίου.

Το φθινόπωρο του 2008 ξέσπασε μεγάλο πολιτικό σκάνδαλο με επίκεντρο τη Μονή Βατοπεδίου. Αποκαλύφθηκε ότι το Ελληνικό Δημόσιο έδωσε στη Μονή κτίρια του Ολυμπιακού Χωριού ως μέρος ανταλλαγής με παρόχθιες περιοχές στη λίμνη Βιστωνίδα, η οποία αποτελεί μέρος του δικτύου Natura 2000. Η ηγεσία της μονής, αμέσως μετά την ανταλλαγή, μεταβίβασε τα ακίνητα αυτά σε υπεράκτια εταιρία. Η όλη συναλλαγή απέβη εις βάρος των συμφερόντων του Ελληνικού Δημοσίου, με αποτέλεσμα μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου να ξεσπάσει πολιτική θύελλα.

Πρωταγωνιστής, από πλευράς Αγίου Όρους, ο ηγούμενος Εφραίμ. Το όνομά του σημαίνει στα εβραϊκά «παραγωγικός και αποτελεσματικός». Ο ίδιος αποδείχθηκε ιδιαίτερα αποτελεσματικός. Λίγο μετά την εκλογή του εξασφάλισε την οικονομική υποστήριξη Κύπριων βιομηχάνων εξοπλίζοντας τη μονή του με σύγχρονα κελιά και σύνδεση στο ίντερνετ για τους υψηλούς προσκεκλημένους του. Στη συνέχεια προσπάθησε να αντλήσει κέρδη από ανεκμετάλλευτες ιδιοκτησίες της μονής του, διεκδικώντας τη λίμνη της Βιστωνίδας, ένας από τους ομορφότερους υδροβιότοπους της βόρειας Ελλάδας. Χάρη στις πολύχρονες επαφές με πιστούς, σημαντικούς παράγοντες των Σοσιαλιστών και αργότερα των μελών της κυβέρνησης Καραμανλή, ο ηγούμενος Εφραίμ αποκόμισε με αγοραπωλησίες ακινήτων κέρδη ύψους 100 εκατομμυρίων ευρώ.

Κατηγορήθηκε ότι επηρέασε δικαστές η κρατικούς λειτουργούς ώστε να παραιτηθεί το Δημόσιο από την δίκη. Υπέδειξε τα προς ανταλλαγή ακίνητα ενώ γνώριζε την πολλαπλάσια αξία τους. Επηρέασε ορκωτούς λογιστές να υποτιμήσουν την αξία των ανταλλαγόντων.

Οι αδιαφανείς μεταβιβάσεις σε βάρος του κράτους συντάραξαν την κυβέρνηση Καραμανλή. Στο σκάνδαλο αυτό, έγινε -ως συνήθως- κι επίκληση δικαιωμάτων κυριότητας που απορρέουν από γνωστούς Αυτοκράτορες και Σουλτάνους προ αμνημονεύτων αιώνων...

Τι σχέση έχει όμως το νεοελληνικό κράτος με τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, για να τα θεωρεί αυτά νόμιμα;

Αποκαλυπτικό είναι το συμβολαιογραφικό έγγραφο 2816 (9 Μαΐου 2007, τόμος 205/6, σελ.

1,6,7) της συμβολαιογράφου κ. Αικατερίνης Πελέκη - Βουλγαράκη, συζύγου του παραιτηθέντος (εξαιτίας του σκανδάλου) υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας, Γεώργιου Βουλγαράκη, στο οποίο αναφέρονται μεταξύ άλλων τα εξής:

A. ...Το Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Δημοσίων Κτημάτων και Ανταλλάξιμης Περιουσίας ανεγνώρισε, ότι το δικαίωμα κυριότητας της Ιεράς Μονής συνεχίσθηκε και διετηρήθη σε ισχύ κατά την διάρκεια της Οθωμανικής περιόδου στην ιδιοκτησία της, διότι:

α) Η μοναστηριακή Περιουσία κηρύσσεται σεβαστή κατά τον μουσουλμανικό Νόμο και καμμιά συνέπεια δεν μπορεί να έχει σ' αυτή τυχόν κατάκτησή της από το Μουσουλμανικό Κράτος.

β) οι Μονές του Αγίου Όρους δεν υπήρξαν δορυάλωτες, αλλά συνθηκολόγησαν με τους Σουλτάνους, πριν την κατάκτηση, με αποτέλεσμα την αναγνώριση της ακίνητης ιδιοκτησίας τους από τους Σουλτάνους. Το Άγιο Όρος έλαβε φερμάνια από τους Σουλτάνους Μεχμέτ τον Α' (1413-1421), Μπαγιαζίτ Α' (1389-1402), και από τον Μουράτ τον Β' το φερμάνι της 9 Απριλίου 1430 (που σώζεται πρωτότυπο) με το οποίο επικύρωσε τα προνόμια και τις ιδιοκτησίες που είχαν παραχωρήσει οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες στο Άγιο Όρος.

γ) το αναπαλλοτρίωτο της Εκκλησιαστικής περιουσίας αναγνώρισε και διασφάλισε και ο Πορθητής με τον Αχτιναμέ του 1453.

Β. ...Εφαρμόζονται στην περιγραφείσα έκταση (λίμνη Βιστωνίδα-Νταλιάνη και παραλίμνιες εκτάσεις)

α) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1080 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Νικηφόρου Βοτανειάτη,

β) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1329 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ανδρόνικου Παλαιολόγου του Γ',

γ) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1357 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ιωάννη Παλαιολόγου,

δ) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1371 του ηγεμόνος Ιωάννη Ούγγλεση, και ότι τα ως άνω χρυσόβουλλα (χρυσόβουλλοι λόγοι) αποτελούν νόμιμο τίτλο κυριότητας, κρατική πράξη του Βυζαντίου παραχώρησης της κυριότητας των ως άνω εκτάσεων στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου.

Στο υπ' αριθμόν 2875 συμβόλαιο της 13.7.2007 της κ. Πελέκη μεταξύ της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου Αγίου Όρους και του Ελληνικού Δημοσίου, η κ. Πελέκη στην τελευταία σελίδα του συμβολαίου λέει τα εξής: «Με βάση όλα τα ανωτέρω συντάχθηκε το συμβόλαιο αυτό σε 66 φύλλα, με το οποίο με δώδεκα αντίγραφα... κλπ... και εισέπραξα γι' αυτό το συμβόλαιο **300.000 ευρώ**».

Σχεδόν και οι 20 μονές της αυτόνομης Μοναστικής Πολιτείας του Αγίου Όρους διεκδικούν τεράστιες εκτάσεις γης στα Βαλκάνια, φέρνοντας σε δύσκολη θέση το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών. Οι διεκδικήσεις τους στηρίζονται σε τίτλους ιδιοκτησίας οι οποίοι υποτίθεται ότι αποδίδονται σε βυζαντινούς αυτοκράτορες, Ρώσους τσάρους, Σέρβους και Βούλγαρους ηγεμόνες, αλλά και Οθωμανούς σουλτάνους.

Και χωρίς τις μεταβιβάσεις, η Ορθόδοξη Εκκλησία κατέχει τις μεγαλύτερες εκτάσεις γης μετά το ελληνικό δημόσιο. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας τους το έχουν από δωρεές ισχυρών πιστών του Μεσαίωνα. Αυτό δείχνει ότι μετά την ίδρυσή του, το νεοελληνικό κράτος δεν τόλμησε ποτέ να τα βάλει με τους ισχυρούς εκπροσώπους της εκκλησίας και να διευθετήσει το ζήτημα της εκκλησιαστικής ακίνητης περιουσίας με κριτήρια ενός σύγχρονου κράτους. Αντιθέτως όλες οι κυβερνήσεις, ανεξαρτήτως της ιδεολογικής τους κατεύθυνσης, προσπάθησαν να έχουν με το μέρος τους την εκκλησία δίνοντάς της τεράστιες αποζημιώσεις για οτιδήποτε διεκδικεί. Η εκκλησία έχει σήμερα στα χέρια της χιλιάδες ακίνητα ακόμη και στα κέντρα των μεγάλων πόλεων, παρόλα αυτά όμως δεν πληρώνει φόρο ακίνητης περιουσίας.

Δεν είναι καιρός να επανεξεταστεί το όλο ζήτημα;

Η περιφρόνηση στην αρχαιότητα

Το Άγιο Όρος χτίστηκε σε μια περιοχή όπου υπήρχαν πέντε αρχαίες πόλεις! Λέγεται ότι ένα ολόκληρο άγαλμα βρέθηκε όταν έφτιαχναν καινούργιο πάτωμα στο κελάρι της Μονής Βατοπεδίου και, αντί να το βγάλουν από εκεί, το σκέπασαν με τσιμέντο και συνεχίζουν να χρησιμοποιούν την κάβα. Τόση είναι η περιφρόνηση που έχουν απέναντι στην αρχαιότητα. Και η άλλη, η περιφρόνηση η μεγάλη, είναι απέναντι στο ελληνικό κράτος. Αυτοί ζουν με το

μύθο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Θεωρούν ότι είναι κληρονόμοι μιας αυτοκρατορίας, εξ ου και τα κείμενα που προβάλλουν για να διεκδικήσουν εκτάσεις.

Είναι χαρακτηριστικό το ότι δεν βλέπει κανείς την ελληνική σημαία στο Άγιο Όρος. Βλέπει μόνο τη βυζαντινή.

Η αρχαιοκαπηλεία

Αρχαιότητες που έχουν βρεθεί στο Όρος πουλήθηκαν στο εξωτερικό· εξαφανίζονται μυστηριωδώς βυζαντινά εικονίσματα, τα οποία ύστερα από καιρό βρίσκονται στο Αζερμπαϊτζάν ή όπου αλλού. Οι πυρκαγιές που ξεσπάνε σε μοναστήρια είναι για να δικαιολογήσουν την εξαφάνιση βυζαντινών εικόνων που έχουν πουληθεί. Το Αζερμπαϊτζάν δεν αναφέρεται τυχαία. Η Ιντερπόλ κυνηγάει έναν μοναχό που κατέφυγε εκεί.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα

Η έπαρση, ίσως όχι όλων των ηγούμενων, αλλά τουλάχιστον του Εφραίμ, είναι πελώρια. Αυτή είναι η νοοτροπία της ηγεσίας των μοναστηριών - διότι από κει και κάτω, με τους νέους καλόγερους, τους δόκιμους, είναι ένα άλλο μεγάλο θέμα, ηθικό, ανθρώπινο. Το ότι υπάρχει μια συνεχής παραβίαση των δικαιωμάτων του ανθρώπου στο Άγιο Όρος είναι βέβαιο.

Πρώτο παράδειγμα, το σχολείο στις Καρυές. Δεν είναι θρησκευτικό, είναι δήθεν κανονικό σχολείο, όπου είναι εγκλωβισμένα παιδιά 12-18 ετών, τα οποία μεγαλώνουν χωρίς να βλέπουν γυναίκα. Αυτό το τερατώδες πράγμα χρηματοδοτείται από το υπουργείο Παιδείας! Έχουμε κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πώς εγκλωβίζεις παιδιά σ' έναν χώρο όπου δεν υπάρχει ούτε μία γυναίκα; Κανείς δεν τόλμησε να το σχολιάσει αυτό.

Δεύτερο παράδειγμα, είναι το Άβατον, που αναλύθηκε παραπάνω και καταστρατηγεί την ισονομία και την ισότητα των δυο φύλων στην ελληνική επικράτεια.

Τα ψυχοφάρμακα και οι αυτοκτονίες

Καταλυτική είναι η επιρροή που προσπαθούν να έχουν οι ηγούμενοι πάνω στους μοναχούς, χρησιμοποιώντας ανορθόδοξους τρόπους. Σύμφωνα με καταγγελίες μοναχών, ο έλεγχος στην βούληση των ιερωμένων επιτυγχάνεται με ψυχοφάρμακα.

Ο πατήρ Μιχαήλ, ένας παλιός αγιορείτης μοναχός καταγγέλλει, σε συνέντευξη στην Ελευθεροτυπία, στις 22/4/2001, «πράγματα και θαύματα» για την αθωνική πολιτεία: από ομοφυλοφιλία μέχρι εθισμό σε βαριά ψυχοφάρμακα!

...Ήταν οδυνηρή η απόφαση ν' αρχίσω να τα δημοσιοποιώ και να γράφω γι' αυτά τα πράγματα. Το έκανα μετά από 25 χρόνια στο μοναχισμό, ενώ οι διαπιστώσεις μου είχαν γίνει πολλά χρόνια πριν. Μετά δε απ' την έκδοση των συγκεκριμένων βιβλίων που αναφέρονται στα ψυχοφάρμακα, ήρθαν πολλοί μοναχοί και με διαβεβαίωσαν ότι αυτά που γράφω είναι πάρα πολύ ήπια σε σχέση με την πραγματικότητα που ισχύει στο Άγιο Όρος....

...Ρώτησα μοναχό, που ήρθε προσκύνημα στο Σινά και συζητούσαμε: «Πώς πήρες ψυχοφάρμακο την πρώτη φορά;». Εκείνος μου απάντησε: «Ήρθε ο επίτροπος (σ.σ.: επίτροπος είναι ο αντικαταστάτης του ηγουμένου), έβαλε πάνω στο τραπέζι ένα μπουκαλάκι και μου είπε: «Θα παίρνεις ένα χάπι το πρωί και ένα το βράδυ. Αυτό το στέλνει ο Γέροντας και πρέπει να το πιεις...». Όπως μου είπε ο νεαρός μοναχός, εκείνο το βράδυ έκανε «υπακοή» και ήπια το φάρμακο. Συνεχίζοντας τη συζήτηση μαζί του, τον ρώτησα σε τι ποσοστό στο μοναστήρι του οι μοναχοί λαμβάνουν ψυχοφάρμακα. Και μου απάντησε: «Είναι πολύ μεγάλο...»...

...Πρόσφατα μίλησε μαζί μου ένας πρώην μοναχός του Αγίου Όρους, ο οποίος μου είπε: «Θέλω να ψάξω για ένα κανάλι για να το πω. Δοκίμασαν τριάντα ψυχολογικά φάρμακα πάνω μου. Έζησα δεκαπέντε χρόνια απλά και φυσιολογικά. Πώς κατέληξα να γίνω πειραματόζωο;»...

...Με είχε στείλει, για παράδειγμα, μια φορά να αγοράσω φάρμακα ένας μοναχός όταν ήμασταν έξω. Μου είχε δώσει μια λίστα. Στο φαρμακείο, ο φαρμακοποιός με κοίταζε καλά καλά. Με ρώτησε: «Για ποιόν τα θες τα φάρμακα αυτά;» και του είπα ότι τα 'θελα για έναν μοναχό. «Το ξέρετε, πάτερ», μου είπε, «ότι τα φάρμακα αυτά είναι πολύ βαριά και δεν τα δίνουμε χωρίς συνταγή;». Σκέφτηκα τότε ότι δεν θα είχε τα φάρμακα που ζητούσα και πήγα σ' άλλο φαρμακείο, όπου μου είπαν ακριβώς τα ίδια. Όταν ρώτησα τι φάρμακα είναι επιτέλους αυτά που δεν μου τα δίνει κανείς, μου απάντησε ο φαρμακοποιός: «Πάτερ μου, αυτά δεν στα δίνω χωρίς συνταγή και χωρίς να γνωρίζω για ποιον προορίζονται γιατί είναι βαριά ψυχοφάρμακα...». Εκνευρίστηκα λοιπόν πολύ με τον μοναχό που με είχε στείλει... Ο μοναχός Πορφύριος, στις 10 Νοεμβρίου 2002, μιλάει στον π. Κωνσταντίνο Στρατηγόπουλο, στην εκπομπή «Ραδιοπαράγκα», του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Εκκλησίας της Ελλάδος για αρρωστημένες μορφές υπακοής στο Άγιον Όρος. ...Κάποια φορά ήμουνα σ' ένα μοναστήρι και ήρθε ένας φοιτητής: «Πόσο θα καθίσεις εδώ;» «Δεκαπέντε μέρες». Πέρασαν δεκαπέντε μέρες και τον βάλανε βοηθό μου. Τον βλέπω μ' ένα ζευγάρι παπούτσια καινούργια. Χμ! Μου μύρισε μπαρούτι. Λέω: «Εσύ είσαι αρραβωνιασμένος, θα πας, είσαι αυτό και το άλλο». Λέει: «Σκέφτηκα... θα καθίσω εδώ». Σήμερα είναι σχιζοφρενής! Και καυχάται το μοναστήρι, έχει 120 μοναχούς, 130, δεν ξέρω πόσους έχει, και οι 40 παίρνουν ψυχοφάρμακα, από την υπακοή... την κακή υπακοή! Και θα σας πω και κάτι άλλο προσωπικό...

...Εγώ αγόραζα (ψυχοφάρμακα) για 40 μοναχούς. Προσωπικά εγώ! Καταλάβατε; Αγόραζα εγώ όταν έβγαινα έξω, για 40 μοναχούς. Τώρα δεν ξέρω πόσοι έχουν γίνει, για τα ψυχοφάρμακα, που παίρνουν ψυχοφάρμακα....

Συνεπεία των παραπάνω, έχουν αυτοπυρποληθεί μοναχοί και, μάλιστα, την ημέρα του Πάσχα. Οι αυτοκτονίες είναι συχνό φαινόμενο. Αυτό δεν βγαίνει έξω, δεν επεμβαίνει κανένας ανακριτής ή εισαγγελέας. Είναι αμφίβολο αν οι ίδιοι οι γονείς των παιδιών αυτών το ξέρουν. Έχουν δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στους νεαρούς που βρίσκονται εκεί, οι οποίοι συχνά, όπως συμβαίνει στο στρατό, όπως συμβαίνει και στις φυλακές, περνάνε πάρα πολύ σοβαρές κρίσεις.

ΚΑΛΗ ΣΑΣ ΟΡΕΞΗ.